

možel odločiti, in potem sem stopil dalje. Pod nogami je zaškrtal pesek. Napol so odprli gobce, napeli ušesa, a niso zarenčali, ne se zganili. Bil sem že mimo prvega, mimo drugega sem komaj stopil po stopnjicah . . . kar . . . Gospa na verandi me je bila najbrž zapazila, ustrašila se moje zunanjosti, in kdo ne ve, če ni v smrtni bojzani zaklicala: Regina! Najbrž ime za psico. Tistikrat so, kot bi jih kdo zdramil iz omame, planili po meni, da sem v hipu udaril s telesom na bele stopnjice; enega izmed psov sem zgrabil in ga davil . . .

Več ne vem. To je vse, natančno tako, več ne izveste iz mene. Samo zaradi tistega napisa . . .

Umolknil je. Tudi gospod Černak je molčal, kot bi preudarjal skozi polzaprte veke oces.

»Hm! Ampak nekaj bi bili Vi vendar le napravili, če bi bili prišli srečno na verando . . .«

»Morda bi bil voščil ali samo rekel: Dober dan! — in šel. Bog ve! Ne vem, kaj bi napravil. Saj to ni bilo glavno. Samo da bi kljub tablici prišel mimo psov . . .«

Gospod pri vzglavju se je zopet smejal. »Kdo Vam bo to verjel? Skozi smrtno nevarnost radi enega voščila, pozdrava ali celo radi nič . . . A? Ali se ne zdi to Vam samemu smešno?«

Mladi obraz se je zopet spremenil za trenutek, a je molčal. Gospod Černak pa je vzel iz žepa nekaj trdega, zavitega v papir. Ko je odvil, je pomolil bolniku kos železa navadne oblike.

»Ali poznate to?«

Deček je za hip pomislil. »Poznam.«

»Od kje?«

»To železo sem imel tisti dan pri sebi. Gospodarju naj se vrne!«

»Gospodar, kaj gospodar; to rabimo sedaj mi! V kakšen namen ste rabili to, oziroma ste hoteli rabiti?«

Troje oči se je uprlo drugo v drugo.

»To je posebne vrste zapah za v Kozanovo skladišče. Tisti dan sem nesel pomerit, če je prav. Še malo prekratek je bil . . .«

Deček je gledal jasno, Černak je gledal skozi polodprte oči in tehtal železo na roki.

»Toda, to je tudi za drugo stvar vporabno. Ne oporekam, tudi za Kozanovo skladišče. Toda s tem koncem bi se dalo vlomiti, tale konec pa je zelo ostro prišpičen . . .«

Deček se je deloma branil pred vsemi dvomi in besedami, ki so padale počasi, dokazujoče nanj, deloma pa je molčal. Zatrdil je parkrat, da je povedal čisto resnico. Ta človek pa je hotel nekaj drugega od njega. Bal se ga je, jokal bi pred njim . . .

Slednjič sta se dvignila.

»Vidimo se še . . .«

»Prosim, povejte, kaj boste z mano? . . .«

»Stanovanje Vam izmenjamo. Če bomo verjeli Vam, pridete gotovo v norišnico, sicer dobite kaj primernejšega . . . Sicer ste še mladi . . .«

Ko je prišel zdravnik, ga je vprašal:

»Ali pridem res v ječo?«

»Kdo je rekel?«

Deček se je prestrašil in umolknil.

Sestro Evgenijo je vprašal in ji razložil: »Tako in tako je . . . ali v ječo, ali v norišnico?«

»Kamorkoli, ko je že po krivici. Ali v ječo, ali v norišnico. Nekam mislijo, da morajo. Ti si posebej, vidiš, in tretjega ni . . .«

Da, tretjega ni, moj dečko!

SESTRI.

Včasih sva rože sejala,
včasih sva premišljevala,
kakšno cvetje vzbrsti.

Danes so rože priklile
— Tebi na grob jih sadim . . .
Danes je žalost na svetu
— naj se še jaz solzim!

PESEM.

Na oknu živ nagelj prešerno cvete,
za oknom srce od žalosti mre.
Utrgal sem rožo, na prsi jo del
in cvet se ko trudna je misel ospel. —

Jože Plot.